

La publicació

Quan el 26 de febrer de l'any 2000, el professor Germà Colón presentava a l'Institut d'Estudis Catalans l'informe per sol·licitar la publicació del *Vocabulari de la llengua catalana medieval de Lluís Faraudo de Saint-Germain*, encara desconeixia l'abast complet del contingut del cedulari i la riquesa que aquest suposaria per al coneixement del lèxic de l'època. Demanava la convocatòria d'un concurs per tal que la persona seleccionada iniciés la introducció en una base de dades dels materials dels setze fitxers de lèxic antic que l'erudit barceloní havia cedit, en morir, a l'Institut. El seu text es tancava amb el paràgraf següent: «Convindria que l'IEC retés homenatge amb un volum imprés i un CD-ROM a Lluís Faraudo de Saint-Germain, un dels estudiosos catalans més importants i laboriosos en el camp de la nostra filologia i posés a l'abast dels investigadors aquests preciosos materials lexicogràfics».

El doctor Colón, sempre amatent als avantatges que aporten les noves tecnologies, en rebre la resposta favorable de l'Institut, va veure que les dades del cedulari havien de ser difoses no pas en CD-ROM, tecnologia a hores d'ara ben caduca, sinó per Internet, i així ho feu constar en la presentació pública que va fer del projecte, a la Secció Filològica, el dia 4 d'abril de 2005, on descrivia els camps de la base de dades i l'aplicació de consultes que un usuari extern podria fer servir.

Pel que fa a la publicació dels materials en forma de llibre, era certament inviable, per la seva extensió, recollir els 41.045 registres que conté la base de dades, però sí que desitjava de fer-ne un volum que aplegués els mots o expressions que no eren presents en els repertoris lexicogràfics clàssics (el diccionari de Balari, el «*Diccionari Aguiló*» (DA), el *Diccionari català-valencià-balear* (DCVB) o els diccionaris etimològics de Joan Coromines).

Des del moment de l'acceptació del seu projecte, de manera periòdica, el doctor Colón emplenava amb il·lusió la memòria o els informes de seguiment que,

dintre dels programes de recerca de l'Institut, inicialment triennals i després anuals, la Secció Filològica li demanava, tot fent-hi constar els avenços que any rere any experimentava: entre altres, l'acabament del procés d'entrada de les cèdules, la resolució dels problemes filològics que algunes fitxes presentaven, l'homogeneïtzació de les entrades, la revisió conjunta dels materials, el control de les referències bibliogràfiques, la segona revisió dels materials, i, en darrera instància, la preparació i selecció de les dades per a l'edició en paper. Finalitzades les tasques anteriors, ha estat la darrera, que ell mateix va deixar acomplerta en un percentatge molt elevat, la que, malauradament, no ha pogut arribar a veure realitzada. I ha estat de justícia de concloure-la, seguint els seus criteris i orientacions. Aquesta és, doncs, la finalitat de la publicació d'aquest volum: fer realitat, com a reconeixement de la constància i tenacitat que va esmerçar en aquest projecte, la seva voluntat i el seu desig.

És ben conegut que, per al professor Colón, era un imponderable recórrer a les fonts per fer «veure els camins que cronològicament han enfilat els diversos mots» (p. 18),¹ «fent sempre parlar els documents» (p. 9);² i el *Vocabulari* de Faraudo li proporcionà un esplet magnífic de noves documentacions, que van enriquir molts dels seus estudis. Vegeu, per exemple, les referències que en fa en els articles següents:

— «El terme arquitectònic *claraboia*»,³ on troba una doble grafia del mot que estudia.

— «Català antic *vinyògol* i un passatge d'Eiximenis»,⁴ en el qual recull citacions de *vinyògol* (1278 i 1046), que complementen l'*Inventari* Alart i el DCVB.

— «Català *laqueria* i un passatge d'Eiximenis»,⁵ on, a més de resoldre el significat del mot, refusa que es tracti d'un hàpax i desmenteix el parer de Coromines, que considera el mot un error de lectura; a més, en la nota 3 de la pàgina 290 explica: «Ha estat una indicació del *Vocabulari de la llengua catalana medieval* de Lluís Faraudo de Saint-Germain (<https://www.iec.cat/faraudo>) que m'ha permès de trobar aquest passatge. Hi duia la referència equivocada i he hagut de recórrer

1. *Origen i història del lèxic català*, València i Barcelona, Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2014.

2. *Lexicografia, lèxic i crítica textual*, Castelló i Barcelona, Universitat Jaume I i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011.

3. *Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura*, LXXIX (2003), p. 13-20. Vegeu la nota 17 de la pàgina 17, que fa referència a l'edició, encara a les beceroles, del *Vocabulari* de Faraudo: «En l'inèdit *Glossari de Faraudo*, que ara per encàrrec de l'Institut d'Estudis Catalans estic preparant per a la publicació, he ensopegat amb aquest doble esment del nostre mot, diversament grafiat: "en la vora de la dita copa dobla ab *claravolles* per lo mig [...] e'l entorn del dit peu ha una corona ab una *claravoya* deius la corona en fi del dit peu", *Inventari d'Alfons el Magnànim*, 246, any 1417».

4. *Estudis Romànics*, 28 (2006), p. 307-312.

5. *Estudis Romànics*, 33 (2011), p. 289-292.

gran part del manuscrit de la Biblioteca de Catalunya per localitzar-lo; l'excursió, però, pagava la pena, perquè és un text veritablement preciós».

— «Una palabra libre: francés *godemichi*, *godemiché* < cat. *godemaci*»,⁶ on aprofita la citació del text que li ofereix el *Vocabulari* de Faraudo per aclarir el significat del mot *godemaci* i en completa la solució etimològica. I declara, tot plantejant-se els reptes amb què s'enfrontava quan provava de desllatigar la procedència dels mots: «Además nos consta a todos que la lengua designa mediante vocablos las cosas que existen, y no hay por qué no intentar conocer su origen» (2005, p. 357).

I, a més de l'article que aparegué l'any 2012 dedicat al *Vocabulari* de Faraudo en la revista *Caplletra*, i que s'ha reproduït en l'apartat anterior, els esments al projecte d'informatització del cedulari són freqüents en molts dels seus estudis.⁷ Vegeu, entre altres, la presentació del volum *Lexicografia, lèxic i crítica textual* (p. 8);⁸ «An approach to Catalan dialectal lexicography» (p. 70);⁹ «La variación diatópica» (p. 462, n. 6),¹⁰ en relació amb el mot *rabosa*; «La lexicografía histórica catalana a partir de fines del siglo XIX» (p. 122-123);¹¹ «Un nuevo instrumento lexicográfico: los glosarios de “Els Nostres Clàssics”» (p. 398);¹² «Los refranes en la Romania» (p. 13), en referir-se al mot *proverbio*; i també la introducció del llibre *De Ramon Llull al ‘Diccionari’ de Fabra. Acostament lingüístic als monuments de les lletres catalanes*,¹³ on, a més, formula una desiderata que tant de bo es veiés acomplida en un futur: «Voldria que els materials lèxics ací recollits i molts altres aplegats per diversos col·legues passassen a un banc de dades que hauria de tenir com a base principal els diccionaris d'Alcover-Moll, Aguiló, Balari, l'etimològic de Coromines, el glossari de Faraudo de Saint-Germain i les nombroses monografies esparses en publicacions filològiques, per tal de formar un corpus de l'idio-

6. Luis SANTOS RÍO (coord.), *Palabras, norma, discurso: En memoria de Fernando Lázaro Carreter*, Salamanca, Universidad de Salamanca, 2005, p. 357-364.

7. Vegeu també l'entrevista «Amb el rigor i l'exactitud per divisa. Entrevista a Germà Colón», de Laia Martín, que va aparèixer a *Escola Catalana*, 425 (desembre 2005), p. 28-35.

8. *Lexicografia, lèxic i crítica textual*, Castelló i Barcelona, Universitat Jaume I i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011.

9. *Dialectologia* (en línia), núm. especial IV (2013), p. 49-75, <<http://www.publicacions.ub.edu/revistes/dialectologiaSP2013>>.

10. *Estudios de lingüística española: Homenaje a Manuel Seco*, Alacant, Universidad de Alicante, 2012, p. 459-471.

11. Félix CÓRDOBA RODRÍGUEZ, Ernesto GONZÁLEZ SEOANE, María Dolores SÁNCHEZ PALOMINO i María José DOMÍNGUEZ VÁZQUEZ, *Lexicografía de las lenguas románicas: Perspectiva histórica*, Berlín, De Gruyter, 2014, p. 115-124.

12. Anja OVERBECK, Wolfgang SCHWEICKARD i Harald VÖLKER (coord.), *Lexikon, Varietät, Philologie. Romanistische Studien Günter Holtus zum 65. Geburtstag*, Gröningen, Walter De Gruyter, 2011, p. 391-398.

13. Castelló de la Plana i Barcelona, Fundació Germà Colón Domènech i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2003.

ma antic que sia la base on refermar-se en l'estudi científic de la nostra llengua» (p. 9-10).

En l'escrit de rèplica que llegí en la commemoració que la Secció Filològica li va retre en el seu vuitantè aniversari, el professor Colón es refereix al *Vocabulari de la llengua catalana medieval* de Lluís Faraudo de Saint-Germain en aquests termes: «és el recull de les cèdules que aquest erudit deixà en morir el 1958 a l'Institut d'Estudis Catalans i que actualment s'està posant a la xarxa. Comprèn una molt abundosa quantitat de lectures de texts literaris (obres de Bernat Metge, Canal, el *Tirant*, les cròniques, els *Sermons* de sant Vicent, l'*Spill*, etc.) i, així mateix, de força documents utilitaris (cartes, crides, disposicions administratives, processos, inventaris, ordinacions, etc.)». I, agraït com era, no oblida d'esmentar «un company desaparegut d'aquesta secció, Lluís Faraudo de Saint-Germain», al qual «li dec poder continuar ocupant-me dels antics mots del català, treballant en l'edició del seu *Vocabulari del català medieval*». I ara som nosaltres que hem d'agrair l'interès i l'esforç del doctor Colón per exhumar i difondre aquest tresor lexicogràfic.

LES APORTACIONS DEL VOCABULARI DE FARAUDO

La primera notícia que es té sobre el *Vocabulari* de Lluís Faraudo de Saint-Germain apareix, el 1943, en l'article «Consideracions entorn d'un pla de glossari raonat de la llengua catalana medieval», que el mateix autor va publicar a la *Miscel·lània Fabra*.¹⁴ Essent com era el «*Diccionari Aguiló*» gairebé l'únic referent lexicogràfic del moment que aplegava el lèxic de la llengua antiga, el projecte que descriu l'autor, basant-se en el desenvolupament d'un idealitzat diccionari medieval, constitueix l'aplec «dels nombrosos termes ignots de la vella llengua, idioma nou (permeteu-me la paradoxa), obscur i quasi incompreensible aleshores per a mi» (p. 146). Els materials que inclou, dels quals en l'article ofereix una mostra d'un centenar de cèdules, comprenen «mots que, ja per no inventariats dins els glossaris publicats, ja per haver estat fins ara incompresos o mal interpretats, incorrectament grafiats per lliçó defectuosa, confusió paleogràfica[,] etc., o ésser qüestió de veus simplement remarcables a causa de llur singularitat, he d'estimar-los mereixedors de l'atenció dels romanistes» (p. 147).

I, més enllà dels destinataris immediats, Faraudo considera que el seu glossari pot ser també un instrument «a favor especialment d'aquelles persones no avesades a la lectura dels vells autors, envers els quals tenim tots el deure moral d'apren-

14. *Miscel·lània Fabra: Recull de treballs de lingüística catalana i romànica dedicats a Pompeu Fabra pels seus amics i deixebles amb motiu del 75è aniversari de la seva naixença*, Buenos Aires, Impremta i Casa Editora Coni, 1943, p. 143-174.

dre a estimar-los, i amb ells l'esperit i el geni de la pàtria, que inspirà llurs obres» (p. 143).

Quant a les dimensions del seu cedulari, Faraudo en fa una estimació: «la massa de les cèdules reunida en el meu fitxer sobrepassa de molt la xifra de trenta milers, corresponent a altres tants de mots, i he d'avaluar en força més del doble la dels exemples que les illustren, insubstituïbles representants de totes les edats de la llengua, i constituents de la part més vital del nostre diccionari» (p. 147).

Si el nombre de fitxes és superior, en realitat, als 30.000 registres, el valor dels materials del *Vocabulari* de Faraudo sobrepassa amb escreix els termes i les documentacions que el cedulari aporta. Així, cal fer constar la xifra important de locucions i expressions creades amb certs mots, que superen les que documenta el DCVB. Vegeu, per exemple, les combinacions que el *Vocabulari* incorpora en relació amb *aitant* (*aitant* (*ab* ____); *aitant* (*en* ____); *aitant com*; *aitant mateix*; *aitant més*; *aitant poc*; *aitant quant*; *aitant se val*; *aitant, a*; *aitant... aitant*), i també en els casos d'*alt*, *alum*, *anar*, *argent*, *armes*, *arnès*, *avant*, *balança*, *ballesta*, *ballester*, *bandera*, *barca*, *batalla*, *bé*, *bèstia*, *blanc*, *bo*, *boca*, *braç*, *caça*, *camí*, *camp*, *cap*, *cara*, *carn*, *carta*, *cavall*, *compte*, *cor*, *Déu*, *dia*, *dolor*, *drap*, *espasa*, *falcó*, *fe*, *festa*, *herba*, *hom*, *home*, *hora*, *jorn*, *llengua*, *mà*, *mal*, *mar*, *mestre*, *mort*, *obra*, *oli*, *paraula*, *pedra*, *pena*, *peu*, *raó*, *salsa*, *sang*, *taula*, *temps*, *terra*, *ull*, *ulls*, *veu* i *vi*.

Ara, especialistes i no especialistes, podran consultar a Internet les més de 41.000 entrades, ordenades, homogeneïtzades i sistematitzades, que el *Vocabulari* de Faraudo conté; i amb aquesta publicació tindran a l'abast una selecció de mots,¹⁵ locucions, interjeccions i onomatopeies, que, com a petits glossaris medievals, no es troben documentats en cap altre repertori.

EL VOCABULARI DE FARAUDO I EL *DICCIONARI CATALÀ-VALENCIÀ-BALEAR*

El professor Colón es planyia en la presentació del projecte *Vocabulari de la Llengua Catalana Medieval* de Lluís Faraudo de Saint-Germain que hem inclòs en aquest volum i que reproduïx l'explicació del projecte que hi ha a Internet que «si Alcover-Moll i Coromines haguessin disposat d'aquests materials en llurs diccionaris, el coneixement del lèxic català hauria estat prou més complet». La seva afirmació és indubtablement certa, però també és cert que va existir una connexió, per bé que minsa, entre el *Vocabulari* de Faraudo i el *Diccionari català-valencià-balear*, arran de la publicació de l'article de l'any 1943 de l'erudit barceloní citat més amunt.

15. La selecció del *Vocabulari* de Faraudo no incorpora les variacions formals de mots existents i que ja estan registrats, en un bon nombre, en el DCVB; per exemple, *enramat*, *ada*, *enreumaçat*, *ada*, *enregir*, *enrestir*, *enterbolat*, *ada* o *enterveniment*, etc.

Així, en el DCVB, a més de l'ús que va fer de diverses obres editades per Lluís Faraudo de Saint-Germain i que consten en la bibliografia (vegeu-ne l'apartat corresponent), i d'incloure'n la referència en algunes entrades (per exemple, *Libre de totes maneres de confits*, *Un lunario valenciano cuatrocentista*, *Libre de les medicines particulars* i *Llibre de Sent Soví* (vegeu, entre altres, les entrades *barutell* i *xiriviat*), el DCVB conté diverses referències explícites, de vegades crítiques, al *Vocabulari* de Faraudo. Es tracta de les entrades següents:

BEUNA¹⁶ «*f.* ant. Vi daurat, cultivat a Aragó (segons Faraudo) i procedent de la ciutat francesa de Beaune; cast. *beuna*. Assopar bech de beuna o de sent porçà, Eximenis, Terç del Crestià. Ha donat de fort vi vermell aytal com lo de beuna e vi cuyt, doc. a. 1390 (Misc. Fabra 150)».

BURS¹⁷ «*m. a) Burs de costat*: la pleuritis, que causa un dolor lancinant al costat (L. Faraudo ap. Misc. Fabra 151). Recepta per a guarir burz de costat, Micer Johan. Així com Sent Pau que guaria altres e ell havia burç al costat, Quar. 1413, p. 17».

ESTEREIA,¹⁸ on es desestima la definició proposada per Faraudo: «Faraudo de St. Germain tradueix *estereia* com 'les aigües d'una embarcació o el rastre que deixa marcat quan solca l'aigua' (prov. *esteira*, cast. *estela*) (Misc. Fabra);¹⁹ però el text dels «Novells Ardits» que cita no sembla autoritzar aquesta interpretació».

FORCELLA²⁰ «*f. 2.* ant. Boca del ventrell, a causa de la forma bifurcada de la unió de les costelles amb l'estèrnium en aquell lloc (L. Faraudo ap. Misc. Fabra 154). De deslogament de la forcella dells pitz, Tederic Cyrurgia, f. 37 (Misc. Fabra 154)».

MASSAMORRO²¹ «*m.* ant. Engrunes del bescuit amb què era confeccionada una sopa per a la xurma de les galeres (Faraudo, Misc. Fabra 161). Un garbell per passar massamorro, doc. a. 1465 (Butll. C. Exc. Cat., xxxviii, 213). Per què si'm veu

16. Vegeu Faraudo (1943, p. 150). Cal observar que la definició i les referències varien mínimament en relació amb la que consta a Internet: «"Nom d'un vi molt estimat, extret d'un cep cultivat a l'Aragó i provinent de Beaune, vila de França (Côte d'Or). V. Rabelais, *Pantagruel*, llib. III, cap. LII, i llib. V, caps. XXXIV i XLII (cast. aragonès *beuna*)" vs. «Vi molt estimat que hom cull a Beaune, vila de França (Côte d'Or). V. Rabelais, *Pantagruel*, III lib. cap. LII, i V lib. cap. XXXIII i XLII».

17. Vegeu Faraudo (1943, p. 151, s. v. *burc*). La definició és la mateixa; es canvien, però, algunes fonts.

18. Vegeu Faraudo (1943, p. 153-154). La definició i la font documental són les mateixes.

19. La definició que hi ha ara en el *Vocabulari* de Faraudo presenta poques variacions: «Les aigües d'una embarcació o el rastre que deixa marcat darrera d'ella quan solca l'aigua senyalant-hi el seu pas durant un cert temps».

20. Vegeu Faraudo (1943, p. 154), on s'inclou també aquesta informació: «(prov. *forçela*; ital. *forcella*; francès antic *forçelle*, *fourcelle*, *forçel*)».

21. Vegeu Faraudo (1943, p. 161, s. v. *maçamorro*). El DCVB reproduïx fidelment el contingut de l'entrada.

demenar | de tantes coses socorro, | veniu a considerar | quant és mal de pratriquar | tots dias lo maçamorro, Pere Torrell (Cançon. Univ. 152)».

RAI²² «Partícula intensiva a manera d'exclamació que s'usa acompanyant altres mots...». En l'apartat d'etimologia el DCVB alludeix una documentació de Farau-do: «En segon lloc observem que l'únic text antic català que coneixem de *rai* en un sentit semblant al d'aquest article, és aquest passatge de la versió medieval del Decamerone: E no y vindràs tu?—Respòs Siacho:—Ben ray que y vindré, Decam. jorn. IX, nov. 8a (citat per L. Farau-do en Misc. Fabra 167); però en l'original italià del Decamerone la frase corresponent a “Ben ray que y vindré” és *Ben sai que io vi verrò*, o sia, que al nostre *ray* correspon l'italià *sai* que significa ‘saps’ i, per tant, no té res a veure amb el mot que estam estudiant».

TRASTEJAR,²³ on es retreu que la referència documental no s'ha localitzat: «Al riu de Tortosa... seran les dites dos galees de Barchelona e trestejar-s'an là, doc. citat per Farau-do (Misc. Fabra 170) com a publicat amb el n.º LXIV en la col·lecció diplomàtica de Capmany (però no l'hi hem trobat)».

Adicionalment, com no és gens inhabitual, les entrades del DCVB recullen també referències a altres obres que no són explicitades en la bibliografia. En relació amb els treballs de Farau-do, es tracta de l'article «Una versió catalana del *Libre de les herbes* de Macer»²⁴ (s. v. *amainar*, on, alhora, també hi ha un esment a la publicació de Germà Colón en la *Zeitschrift für Romanische Philologie*, LXXVIII, p. 69-70, que correspon a «El *Diccionario crítico etimológico de la lengua castellana* de Corominas. Notas de etimología y lexicografía hispánicas»,²⁵ on s'esmena una falsa lectura); i també el vocabulari d'Alcoati²⁶ (s. v. *maximià*, en relació amb la seva etimologia).

D'altra banda, i com és previsible, són moltes les definicions del DCVB que coincideixen amb les del *Vocabulari* de Farau-do, com ara les dels mots següents: *aigua cordial*, *galga*, *galló*, *maniple*, *marfà*, *marrotera*, *musaquí*, *martiritzar*, *melis*, *mitjà*, *mogobell*, *morber*, *mortejar*, *paladar*, *palier*, *PELLA*, *pebet*, *picaport*, *picó*, *ploma* (*prendre la ____*), *portavera*, *reculleta*, *reixat* (3), *remijar*, *remís*, *respirall*, *revol*, *ribes*,

22. Vegeu Farau-do (1943, p. 167, s. v. *rai*), on la definició, però, no correspon a la de la partícula intensiva que indica el DCVB: «adj. adv. (ll. *rapidus*). -Veloç, veloçment, apressat, apressadament (ital. *ratto*; cast. *raudo*)». Amb tot, ni l'entrada ni la referència consten en la versió actual del *Vocabulari* de Farau-do.

23. Vegeu Farau-do (1943, p. 169-170, s. v. *trastejar*), que coincideix plenament amb la versió publicada.

24. *Estudis Romànics*, 5 (1955-1956), p. 1-54.

25. *Zeitschrift für Romanische Philologie*, 78 (1962), p. 59-96.

26. Signat amb el pseudònim Lluís Deztany, ALCOATI, *Libre de la figura del uyl: text català traduït de l'àrab per mestre Joan Jacme i conservat en un manuscrit del XIVn segle a la Biblioteca Capitular de la Seu de Saragossa, ara exhumat i presentat per Lluís Deztany, bibliòfil, amb una notícia històrico-medical del Dr. Josep. M. Simon de Guilleuma, oculista*, Barcelona, Impr. «La Renaixença», 1933.

rojot, romaniat, ruà, sabit, serpeta, sèver, sobrepany, substituir, tapiada, trescoll, tuba, vijola, vormós o xacota. No es pot pensar que es tracti d'un transvasament d'informació, sinó que la identitat correspon, en la majoria de casos, a una simple coincidència en la redacció del significat. Cal tenir present que Moll sols va tenir accés al centenar de mots que Faraudo va publicar en l'article de 1943 i que recull molts altres termes que els citats més amunt. Després que veiessin la llum els dos primers volums de la primera edició els anys 1930 i 1935, respectivament (fins a les lletres CAR), el DCVB va romandre aturat. El 1949 se'n va reprendre la publicació en forma de fascicles fins al 1962, any en què va aparèixer el desè i darrer volum. I Faraudo, en morir, el 1957, va deixar el seu cedulari inèdit.

A més, un element de discrepància entre el *Vocabulari* de Faraudo i el DCVB és que el primer incorpora un gran nombre d'adjectius o participis de passat que no apareixen en el segon (per exemple, *afeblit, afeixugat, agranat, agreviat*, etc.). Cal tenir en compte que en la primera edició d'aquesta darrera obra n'apareixien molts més, que van ser eliminats per Moll en fer l'adaptació a l'ortografia fabriana dels dos primers volums.

D'altra banda, és necessari fer constar que si el multifacètic DCVB recull gairebé 19.000 entrades que fan referència explícita a la llengua antiga i que van encapçalades tant en el lema com en la definició per l'abreviatura «ant.», el *Vocabulari* de Faraudo en dobla els registres, fent-lo, en conseqüència, el capdavanter, numèricament parlant, en lemes i en documentacions, dels repertoris lexicogràfics catalans de la llengua medieval.

La complementarietat que assenyalava el doctor Colón en el seu article (§ 5.7) entre el *Vocabulari* de Faraudo i el DCVB ha condicionat la selecció dels gairebé set-cents termes que conté la tria lèxica que recull l'apartat següent. Per aquest motiu, els termes s'han classificat d'acord amb quatre tipologies:

A. mots que no són documentats en altres fonts lexicogràfiques;

B. mots que aporten el significat de termes que no en tenen en el *Diccionari català-valencià-balear*;

C. mots que inclouen una accepció diferent de la que apareix al *Diccionari català-valencià-balear*, i

D. mots, en general absents d'altres repertoris, que contenen definicions dubtoses.

L'aplec incorpora també un conjunt rellevant de locucions, interjeccions i exclamacions i onomatopeies.

Finalment, cal destacar que tant el *Vocabulari* de Faraudo com el DCVB són deutors —i molt— del «*Diccionari Aguiló*». En els apartats següents es faran constatar, quan escau, les coincidències i discrepàncies.